

se Parisiensis Diæcœsos presbyterum : Hujus continuo Antistitis autoritatem, & sententiam implorat : hujus se, non Sedis Apostolicae judicio submittit. Non meminit autem quod seculo quarto Optatus Milevitanus lib.

2. contra Parmenionem scriptis ; Negare non potes, scire te in Urbe Româ Petro primo Cathedram Episcopalem esse collatam, in qua una Cathedra unitas ab omnibus servaretur ; ut jam schismaticus, & peccator sit, qui contra singularem Cathedram, alteram collocaret. Seculo tertio S. Cyprianus lib. 4. Epist. 9. Qui Cathedram Petri, supra quam fundata est Ecclesia, deferit, in ecclesia esse non confidat.

Quesnellus Romæ satis intelligeret præstandam à se, aut fingendam erga Pontificem obedientiam. Quot autem propositionum, quot famosorum libellorum exigeretur retractatio ! Non sufficerent inanes illæ verborum phaleræ, & officiæ, qualibus in præsenti epistola Pontificem, & cum eo Ecclesiam ludere conatur, cùm scribit, se, & fuisse semper, & ad ultimum usque vitæ spiritum semper futurum Ecclesiæ fidei, Catholicæ unitati, Sedis Apostolicae autoritati, ac primatui addictissimum, & SANCTITATIS VESTRÆ cultorem obseruantissimum. Nominе Ecclesiæ, cuius Fidei se semper addictissimum fuisse, & futurum ait Quesnellus, intelligere non potest Romanam, utpote à qua tot Articulis dissidet, quot in Bajo, Jansenio, & eorum sequacibus Sedes Apostolica damnavit; quibus si addideris 101. propositiones ex Observationibus Moralibus excerptas, facile deprehendes Quesnellum ducentis saltē enuntiationibus à Romana Ecclesia dissentientem, in illarum plurimis hæreticum. Catholicæ unitati addictissimus est ; sed acephala, &, si catholica unitas vocanda sit, quam aliquot schismatiorum turba constituit, pauca hæreses sunt, quæ in Ecclesia permanere nollent, dum tolerantur.

Sed damnata hæresi, exulare se ab Ecclesia noverit, quisquis Sanctioni contumax obliquetur. Ego Beatitudini Tua communione conficiar, super illam Petram ædificatam Ecclesiæ scio . . . quicunque tecum non colligit, dispergit, hoc est, qui Christi non est, Antichristi est, scribebat S. Hieronymus ad Damasum Pontificem epist. 57. Non colligit cum Pontifice Quesnellus, ut omnibus notum est ; atque adeò dispergit, neque Christi est. Cujus igitur ? Ariani tanto muniti adhærentium etiam Episcoporum præsidio, longè magis verisimili ratione, quam Quesnellus jactare poterant unitatem Catholicam, uti & Pelagiani. Hi Juliani tumulo inscripserant, mendax illud epitaphium, ut refertur in præfatio-

ne ad opus perfectum S. Augustini : *Hic in pace quiescit Julianus Episcopus Catholicus*; quod ab Episcopis Catholicis non ante nonum seculum doloſo lapidi, & impiis Juliani cineribus ereptum est.

Verecundia si quid reliquum fuerat, exuisse debuit Quesnellus, quando CLEMENTI XI. scribere ausus est, se Sedis Apostolicae autoritati, ac primatui addictissimum, semper fuisse, & hodierni Pontificis Cultorem obseruantissimum. Quem enim scriptiorum Quesnelliianarum utcunq; consciū latèrē potest, nullum fuisse hactenus hæreticum, antequam Ecclesiæ palam bellum indiceret, Sedis Apostolicae autoritati, ac vero primatui infensiōrem, ut plura superius allata specimina abunde demonstrant. Scilicet authoritati, ac primatui Pontificis addictissimus est, dum in libello *Jugement equitable* Pag. 2. scribit, *Censurā dignam esse propositionem enuntiantem, quod Pontifex sit supra Concilium*: Dum in Epistola Abbatis ad quemdam Romanæ Curiae Prælatum, pag. 31. rejicit velut ridiculum, quod Pontifex se solum statuat *Judicem Conciliorum, & Magistrum Ecclesiæ* : dum ait se Pontificis Tribunal agnoscere non posse, etiam ubi justa judicaverit : dum nimia simplicitati tribuit, terri excommunicationibus Pontifici reservatis : dum ait, *sat notum esse quam parum Pontifex conferat ad condenda Decreta, & quam ineptus sit, ut multum ad id conferat*. Plura istiusmodi indignissima prætereo.

Non ita sensere Galliarum Antistites octogintaquinque scribentes ad Innocentium X. Expertæ est, inquit, nuper Beatusdo Suo, quantum Apostolica Sedis in gemini Ecclesiæ capitib; errore profligando valuerit autoritas ; continuo sedata est tempestas, atque ad Christi vocem, & imperium venti, & mare obedierunt. Quam ob rem flagitamus, BEATISSIME PATER, ut clara firmaque de propositionum istarum sensu prolatâ sententiâ, cui Reverendissimus ipse Jansenius morti proximus opus suum subjecit, caliginem omnem discutias, animos fluctuantes componas, dissidia prohibeas, Ecclesiæ tranquillitatem, splendoremque restituas.

In tota Quesnelli Epistola nihil est, quod tantam in Pontifice autoritatem agnoscat, nihil quo se ejus sententia obsecutur promittat ; sed potius significat, se maris, & ventorum tempestatis ferociorem, dum illæ Christi imperio quieverunt, uti Christo per Innocentium loquenti turbines Ecclesiæ cesserunt ; at Quesnellus tumentes superbis suæ fluctus demittere nequaquam proponit, quantumvis per CLEMENTEM XI. Christus imperia iterarit. Quare rursus dicere cogor, ipsos Hæsiarchas, priusquam Ecclesiæ libelum